

KENNISBANK 2013

REFLECTIE: DE EENVOUD VAN ALLEDAG

Auteur: Martin Liebrechts, 28 augustus 2013

In de afgelopen veertig jaar ben ik actief met bouwen en wonen. En nog steeds verbaast het me dat het in principe om kleine, dagelijkse dingen gaat, die vragen om een fysieke aanpassing. Alle bouwers, slopers en aanverwanten ten spijt. De gewenste aanpassingen in de dagelijkse praktijk zijn totaal niet wereldschokkend. Denk maar dat je zelf de bewoner van de woning bent, die op de agenda staat om aangepakt te worden. In principe staat de sociale woningbouw er in Nederland gaaf bij.

Twee gebeurtenissen brengen me ertoe hier even stil te staan bij de eenvoud van alledag. Zo'n twintig jaar geleden werd ik door een woningcorporatie gevraagd om een haalbaarheidsonderzoek te doen naar een vooroorlogs complex. Het complex had zoveel gebreken, dat het naar de mening van de opdrachtgever gesloopt moest worden. Bij de oriëntatie op het onderzoek bracht ik samen met de opdrachtgever een bezoek aan het complex. Toen we in de straat kwamen, constateerde ik dat de woningen veel onderhoudsgebreken vertoonden. Helaas keek ik naar de verkeerde woningen. Het betrof woningen van eigenaar-bewoners. Aan de overkant stonden de betreffende woningen van de corporatie er stralend en fris bij. De leeftijd van de woningen en specifieke gebreken met het binnenmilieu hadden geleid tot de sloopedachte. Nu nog keert de ontmoeting met dit vooroordeel maandelijks terug in mijn hoofd, als ik bedenk, hoe gemakkelijk soms over sloop en nieuwbouw wordt gedacht.

Een ander voorbeeld is de vaak negatieve reactie van de corporatie op een verzoek van de bewoners tot het aanbrengen van verbeteringen die gewenst zijn. Dit geldt ook ingeval van groot onderhoud of renovatie. Bij voorlichtingsavonden over grootonderhoudsplannen wordt vaak afwijzend geantwoord op specifieke verzoeken van bewoners om bijvoorbeeld de badkamer te vergroten. Wel wordt de bestaande - relatief kleine - badkamer volledig vernieuwd qua uitrusting en afwerking. Maar vergroten zit niet in het plan. Hoe zinnig en vanzelfsprekend die vraag ook is. Voor de verhuurder geldt vaak het gemiddelde als norm. En iedereen weet dat de gemiddelde bewoner niet bestaat en vaak slechts het startpunt is, omdat we de vraag uit de markt niet voldoende kennen en differentiëren.

En anno 2013 beseffen we nog steeds niet wat de gewenste kwaliteit is in de markt. De bouwers, en sommige verhuurders, dromen van nieuwbouw als ultieme kwaliteit. Tegelijkertijd wonen ze zelf vaak in oudere woningen, die op geen enkele wijze voldoen aan hun beroepsmatige opvattingen over kwaliteit. Als aanbieders zijn we verslaafd aan uniformiteit, terwijl we er thuis als consument totaal anders over denken. Wordt het niet tijd dat we het paternalisme in onszelf loslaten en meer ruimte bieden aan de werkelijke vragen van alledag? Of het nu over grootte, binnenmilieu, energie e.d. gaat. Ook in je werk geldt, gebruik je boerenverstand.